

Thoughts on the Greek Book

Nicolas Barker
Historian of printing and books,
Former Head of Conservation, British Library

Standard forms of documents, of which the book as we know it was only one, evolved over millennia. The book, whether text or its physical form, was unique. Commercial or literary needs induced variation, but fidelity to text and its form was essential for comprehension. The tools and materials by which both were made controlled the shape of letters and the uniformity of texts, and the ways in which they were used. Texts, whether functional or imaginative, grew from the way in which letters written on parchment or papyrus could turn these media to form Greek society and civilization.

The Greek language was called the 'koine', common throughout the Mediterranean world. It was this that gave it a unique position in that world, and controlled its power of variation. Changes in form were limited by the need for universal comprehension. The use of Greek by non-Greek peoples was a further limit. Out of the *mélange* of language, text and script, emerged the dominant apparatus of communication. Copying, whether for commercial or imaginative purposes, was an essential part of it. The invention of printing was accelerated by the new discipline of technology, whose progress sprang from Greek roots.

~*~

Σκέψεις πάνω στο πρώιμο ελληνικό βιβλίο

Οι καθιερωμένες μορφές των εγγράφων, από τις οποίες το βιβλίο όπως το γνωρίζουμε είναι μόνο μία, εξελίσσονταν επί χιλιετηρίδες. Το βιβλίο, είτε ως κείμενο είτε στη φυσική του μορφή, ήταν μοναδικό. Οι εμπορικές ή λογοτεχνικές ανάγκες προκάλεσαν διαφοροποιήσεις, αλλά η πιστότητα στο κείμενο και τη μορφή του ήταν απαραίτητη για να γίνεται κατανοητό. Τα εργαλεία και τα υλικά με τα οποία κατασκευάζονταν καθόριζαν το σχήμα των γραμμάτων και την ομοιομορφία των κειμένων, καθώς και τους τρόπους με τους οποίους χρησιμοποιούνταν. Τα κείμενα, λογοτεχνικά και μη, εξελίχθηκαν καθώς τα γράμματα που γράφονταν σε περγαμινή ή πάπυρο μπορούσαν να μετατρέψουν τα μέσα αυτά σε διαμορφωτές της αρχαιοελληνικής κοινωνίας και του αρχαιοελληνικού πολιτισμού.

Η αρχαιοελληνική γλώσσα αποκαλούνταν «κοινή», όπως και ήταν για όλον τον κόσμο της Μεσογείου. Αυτό ήταν που της έδινε μια μοναδική θέση σε εκείνον τον κόσμο, και καθόριζε τη δυνατότητα ποικιλομορφίας της. Οι αλλαγές στη μορφή της περιορίζονταν από την ανάγκη καθολικής κατανόησης. Η χρήση της ελληνικής από μη-ελληνικούς πληθυσμούς ήταν ένας επιπλέον περιορισμός. Μέσα από το μείγμα γλώσσας, κειμένου και γραφής αναδύθηκε το κυρίαρχο σύστημα επικοινωνίας. Η αντιγραφή, είτε για εμπορικούς είτε για δημιουργικούς σκοπούς, ήταν ένα αναπόσπαστο μέρος του. Η εφεύρεση της τυπογραφίας επιταχύνθηκε από τη νέα εξειδίκευση της τεχνολογίας, της οποίας η πρόοδος ξεπήδησε από ελληνικές ρίζες.